

Couleur locale

Het is zinderend warm. De *canicule* houdt de regio al weken in de greep. De smalle straatjes zijn stil, de luiken zijn dicht. Het *château*, het oude kasteel, geeft bijna licht door de weerspiegeling van het zonlicht. Het pittoreske kerkje met de fraaie gietijzeren klokkentoren biedt koelte aan twee katten die loom in de deuropening liggen van de ingang met de grote houten deuren.

De zandkleurige huisjes met de typerende Provençaalse luiken zuchten onder de aanhoudende hitte. De fontein op het dorpspleintje is opgedroogd, ondanks de verkoelende schaduw van het bladerdak van de eeuwenoude platanen. De oleander op het pleintje staat er goed bij dankzij het dagelijkse plonsje water door Bertrand. Enkele verwarde krekels spelen hun tsjirpende lied, maar er zijn geen mensen op straat om hun lied te horen. Kri kri, kri kri, kri kri.

Het lijkt een vredig Provençaals dorpje waar de rust op dit uur alleen verstoord wordt door een verdwaalde toerist die een foto komt maken van het pleintje uit de film die hier werd opgenomen.

Maar wat gebeurt er achter die luiken? Niets is wat het lijkt!

Voordat ik u kennis laat maken met de markante persoonlijkheden die dit dorp sieren en die werkelijk van een kabbelend bestaan een ware soapopera weten te maken, ga ik met u terug in de tijd.

Op een rijtje

Het hoofd van Didier loopt over. Hij zakt naast de *gargouille* op het bankje en staart voor zich uit. Hij heeft nu chantage, georganiseerde misdaad, wijnsmokkel, die brandstichter op de brommer, Béatrice die toch dagelijks weer iets te klagen heeft en de burgemeester die op zijn vingers kijkt bij alles wat hij doet. Hij ziet Amélie nauwelijks, maar ze gaat niet uit zijn hoofd.

Waar moet hij beginnen. Hij besluit eerst te gaan lopen en te kijken of hij een logische volgorde kan maken in deze chaos.

Hij klimt de oude stenen trap naar het *château*.

Hij gaat onder de oude poort door, de onverbiddelijke doorgang naar een vervlogen tijdperk, verwaarloosd in de tijd en aangetast door de natuur.

Deze trap laat nu een verhaal zien dat verloren is gegaan in de geschiedenis. De afgebrokkelde treden weigeren om hun waardigheid af te geven. Ze dragen de littekens van de tijd met trots. Bladeren liggen opgewaaaid tegen de rafelige randen en een wildgroei van onkruid heeft zich genesteld tussen de spleten in de treden.

Je voelt de echo's van het verleden waar de adel stappen zette, Laetitia haar boeken heeft gelezen en haar grote liefde trof. U wordt uitgenodigd, als een stille getuige van het verstrijken van de tijd, terug te kijken op het verleden, maar ook op het heden.

Hij denkt aan Amélie en voelt een grote behoefte om haar te beschermen tegen de draken die haar bestaan kunnen bedreigen.

De monsters liggen op de loer. Béatrice, de intrigante, die geen kans ongemoeid laat om iedereen een spaak in het wiel te drijven. De burgemeester die met zijn campagnes alleen zichzelf tot grote hoogtes weet te brengen in plaats van het dorp te laten floreren. Met pauwenveren pronkend, loopt hij door de straten en maskeert hiermee de misstappen die hij maakt. De directeur van de school die als een ware dictator van een klein Midden-Amerikaans land de kinderen, de moeders en Amélie terroriseert. Hij regeert door angst en dwang.

En dan degene die kleine misstanden van dorpsbewoners aan het licht dreigt te brengen, tenzij ze een stevige duit bij de *gargouille* neerleggen. Het beeld van de waterspuwer, het monster om de boze geesten weg te jagen, krijgt toch een hele grillige betekenis.

Er was zo'n gezegde dat nu in zijn hoofd opkomt: 'één ei is geen ei, twee ei is een half ei, drie ei is een paasei.' En het klopt ook. Colette wordt gechanteerd, maar ze is niet de enige. De makelaar, de slager, de notaris en Honoria en de bakker ook! Er moeten er waarschijnlijk meer zijn, maar hoe gaat hij erachter komen.

Ineens krijgt hij een idee. Iedereen moest het geld in de avond bij de *gargouille* leggen. Maar hij kan toch onmogelijk elke avond bij de *gargouille* gaan posten om te kijken wie er nog meer zou langskomen. Een camera plaatsen om filmopnames te maken vraagt een voorbereidingstijd. Maar een andere oplossing om schot in de zaak te krijgen ziet hij nu ook even niet.

Er zijn er meer en dat weet hij zeker.

Maar hij wil eigenlijk ook de straat van Christophe in de gaten houden. Die vrachtauto en die brommer hebben iets te maken met de wijndistributie en de branden. Als dat niet zo is, eet hij een bezem op!

Hij loopt langs de andere kant naar beneden. Zijn rustieke reis langs het vergeten podium van het *château* is de basis voor een aanpak om alle zaken in elk geval overzichtelijk te maken en letterlijk van een afstandje te kunnen bekijken.

Op een holletje gaat hij terug naar Christophe in de hoop dat hij nog niet gesloten is voor de lunch. Helaas is het rolluik al gesloten. Nou ja, dan maar eerst de inwendige mens een beetje verwennen. Hij loopt naar huis, doet de deur open en gooit zijn spullen op de tafel. Hij doet de oven aan om voor te verwarmen en gooit de luiken open naar het terras. Hij heeft lucht nodig.

Hij legt kussens op de stoelen, zet binnen een muzikje op en pakt een bord, bestek, peper, zout, olijfolie en azijn. Hij trekt de ijskast open en haalt er van alles uit om een lekkere salade te maken. Hij pakt het restje quiche van de vorige dag. Stokbroodje erbij en een glaasje rosé, wie doet je wat.

Hij haalt de quiche uit de oven, pakt een bord en loopt naar buiten. Hij heeft een plan.

Hij gaat bij Christophe grote vellen papier halen en op elke wand van de kamer gaat hij een overzicht maken van alle gebeurtenissen. Zo kan hij ook van een afstandje bekijken wat er allemaal gebeurt. En hij hoopt dat hij zo wat kan afronden of misschien wel combineren. Hij heeft tenslotte nog niet alles boven water.